

Testimonium martyrii

Bulletin o tom, jak věřili

Jan Bula

a Václav Drbala

V tomto čísle:

- Rozhovor s promotorem víry Mons. Carmelem Pellegrinem – 2. díl
- Co byla proticírkevní propaganda?
- Nová výstava o služebnících Božích

2023/9

Motto:

„Soud bude vyneseno
na základě konkrétní lásky,
prokázané či odepřené
nejnepatrnějším
a nejpotřebnějším lidem.“

papež František

Nihil obstat:

27/AKP/23, Brno, dne 31. 8. 2023

doc. Josef Beneš, Th.D.

Imprimatur:

Ep/905/2023, Brno, dne 29. 9. 2023

Mons. Ing. Mgr. Pavel Konzbul, Dr., biskup brněnský

Redakce

Výkonným redaktorem je Ing. Josef Janoušek. Dalšími redaktory jsou Lukáš Janoušek a další bohoslovci brněnské diecéze.

Redakční radu tvoří ThDr. PhDr. Radek Mezuláník, PhD., Mgr. Jiří Plhoň a Mgr. Jan Růžička, Ph.D.

Bulletin vychází v součinnosti s úřadem administrátora kanonizačního řízení Mons. Mgr. Karla Orlity, JU.D.

Čtenářům

Odložit masky života

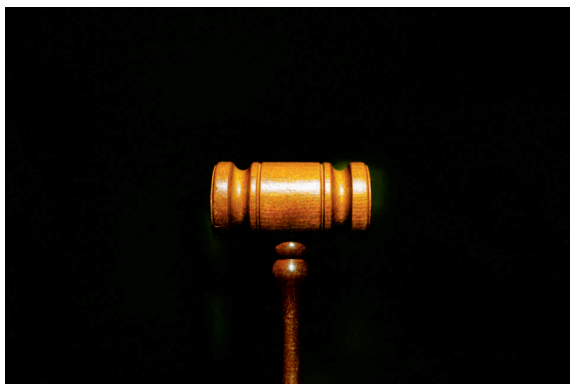
Přemýšleli jste někdy nad tím, jak bude vypadat poslední soud po smrti? Jestli se v něčem bude podobat těm soudům, které známe ze světského práva? Papež Benedikt XVI. napsal ve svém díle Eschatologie, že „člověk vstupuje ve své umírání do nezahalené skutečnosti a pravdy. Zaujímá místo, které mu po pravdě náleží. Životní hra na masky, útočiště za pozicemi a fkcemi, je skončena. Člověk je tím, čím opravdu je. Soud spočívá v tomto odložení masek, které s sebou přináší smrt. Soud je prostě pravdou samou, jejím zjevením. (...) Bůh je pravda.“ Každý z nás bude muset odložit všechno to, za čím se v životě schovával. Pózy, předstírání síly a sebejistoty, vytváření dojmu o našich schopnostech nebo naopak neschopnostech. Jen ten, kdo už na této zemi své masky odložil, nebude potom jednou na věčnosti překvapen. V tomto pojetí potom můžeme připustit, že i nespravedlivé lidské soudy mohou být ve službě soudu Božího – když nám pomáhají odložit to, co nejsme. Být ale disponován k tomuto „zužitkování“ nespravedlnosti má své nároky. Je třeba být ve spojení s tím, který je Pravda. Bůh je Pravda, jak připomněl papež. Z tohoto napojení nás potom nebude ničit, když nám budou lidé „vyhnaně připisovat každou špatnost“ (Mt 5,12), protože prostě nebudeme potřebovat, aby nám pravdu přisoudili. Pravdu budeme mít v srdci.

V tomto čísle bulletinu je právě soudní proces se služebníky Božími hlavním tématem. V případě Václava Drboly se jedná o první „babický proces“, v případě Jana Buly o druhý. Přeji každému čtenáři, aby při pročitání následujících stránek pocítil v srdci touhu dát Ježíši vše – třeba i dobré jméno před ostatními lidmi, pokud by to bylo potřeba květší slávě Boží. Ztratit lidské uznání, abychom přijali to božské. To nám připomíná nejen životní příběh služebníků Božích, ale také první a desáté zastavení křížové cesty: Ježíš je souzen a Ježíš je zbaven šatu.

R. D. Josef Janoušek

Až vás vydají soudu

Jeden ze základních pilířů právních řádů všech demokratických států je právo na spravedlivý proces. O kolika soudních procesech by se dnes dalo říct, že jsou doopravdy spravedlivé? V kolika z nich záleží spíš na tom, kdo má lepšího právníka nebo možná obecněji, kdo má více peněz? Radši možná nevědět. Zkusme se ale podívat na soud trochu jinýma očima. Očima diváka, který sedí v soudní síni a nemá k souzenému třeba ani žádný vztah, prostě jen přihlíží. Možná si dokáže udělat vlastní názor na věc, ale možná se taky podřídí názoru soudce a uzná, že pravdu má jednoznačně on. Co pak asi musí prožívat nevinně odsouzený člověk, na kterého hledí spousty takových očí, přesvědčených o jeho vině – vždyť rozsudek byl přece jasný! Jak se asi cítili Václav Drbala a Jan Bula, když na ně právě tak hleděli? V případě Václava Drboly části soudního procesu dokonce přenášel i Československý rozhlas. Oba kněží se nenechali zmást. Nepodlehli tlaku mínění lidí, které bylo ovlivněno nespravedlivými soudci. Jejich svoboda nebyla podmíněna lidskými pohledy ani soudy. Dokážu si představit, že to nebyli žádní křiklouni, kteří se za pomoci tvrdých slov dožadovali spravedlnosti, jak to mnozí dnes dělají. Věřím, že jejich postoj byl opravdu biblický, tedy ten, který nás vyzývá: „Až vás vydají soudu, nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit.“ (Mt 10,19). A ačkoli věřili ve spravedlnost – oba podali vůči rozsudku odvolání – nebáli se úplného konce. To dokazuje i závěrečný dopis Jana Buly: „Těší mne dnes, že jsem mu [tzn. Bohu] sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až do konce. Odcházím

„Rovnost lidí má svůj základ v jejich osobní důstojnosti a v právech, která z ní vyplývají.“ (KKC 1945)
Správné pochopení důstojnosti každého člověka je klíčem k tomu, abychom neupadli do stejného omylu, jako se to stalo při politických procesech vedených komunistickým režimem.
(Foto: Unsplash)

s ním smířen. Těším se na oddech a na shledání se všemi těmi, kteří mne na věčnost předešli.“ Kéž i my se snažíme především o autentický život s Kristem, a ne o nějakou karikaturu, která se může vytvořit pod tlakem lidských ohledů.

Daniel Martinek

Rozhovor

s promotorem víry v procesech blahorečení a svatořečení v Římě Mons. Carmelem Pellegrinem – 2. díl

V minulém čísle jsme zveřejnili první část rozhovoru s Mons. Carmelem Pellegrinem, který v té době zastával úřad promotora víry na Dikasteriu pro blahorečení a svatořečení. Po deseti letech své služby v úřadu končí. V tomto čísle přinášíme dokončení rozhovoru.

Proces blahorečení služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly postoupil na počátku roku 2016 do římské fáze řízení. Jak moc jste měl možnost seznámit se s touto kauzou? A co vás na nich zvláště oslovuje?

Až do okamžiku, kdy se k dané kauze vyjádří Svatý otec, si výsledky našeho zkoumání uchovávají povahu utajovaných informací. V obecné rovině lze říci, že potvrzení mučednictví obnáší rigorózní prověření některých teologických požadavků: materiální aspekt fyzického zabití Božího služebníka, k němuž došlo buď přímo, nebo v důsledku pronásledování; ale především formální aspekt, jak *odium fidei* ze strany vraha, tak mučednický postoj oběti. Na základě těchto kritérií budou zkoumány i případy Božích služebníků Jana Buly a Václava Drboly, jejichž smrt byla spojena s tak silnou pověstí mučednictví, že to vyvolalo podnět k zahájení šetření na diecézní úrovni.

Oba služebníci Boží mohou být také příkladem krásného kněžství pro dnešní společnost. Vy sám jste knězem. Jak vnímáte potřebnost kněžských vzorů právě dnes a v čem jsou hlavní aspekty životního příkladu u Jana Buly a Václava Drboly?

Dnes potřebujeme kněze zamilované do Krista a vášnivě se věnující dobrou lidí, ale aby to mohli dělat, je třeba čelit značně se šířící

sekularizaci a individuálním názorům povýšeným na „dogma“. Papež František napsal v exhortaci *Gaudete et Exsultate*, která byla věnována právě svatosti, že autentický světec jde vždy proti proudu. Bude-li šetření našeho dikasteria úspěšné, bude možné přesvědčivě potvrdit, že Boží služebníci Jan Bula a Václav Drbola tento vzor autenticky představují coby kněží věrní své službě a velkorysí ve službě evangeliu až k prolití krve.

Jaký je postoj papeže Františka ke kanonizačním procesům u lidí, kteří byli umučeni v době komunismu? A lze říct, že jsou skupiny, které mají přednost, protože potřebnost jejich kanonizování má zvláštní význam pro tuto dobu?

Papež František věnuje velkou pozornost všem křesťanským mučedníkům a často připomíná, že dnes mnohem víc než v minulosti je evangelní svědectví provázeno prolitím krve. Zejména v jistých oblastech světa způsobil komunismus – stejně jako nacismus a jiné ideologie nebo hnutí z minulých dob či ze současnosti – vzrůst tajemství hříchu (*mysterium iniquitatis*), které různým způsobem sužuje církev. Obraz ženy z 12. kapitoly Apokalypsy, pronásledované pekelným drakem, ale chráněné Bohem, v sobě skrývá kromě mariánských souvislostí i náznak církve, která uprostřed bolestí utrpení přivádí na svět vzkříšeného Krista. Patří k ní ti, kdo zvítězili nad Pokušitelem díky Beránkově krvi a slovu svého „svědectví“ tím, že pro něj nasadili svůj život „až k smrti“ (Zj 12,11). V oběti mučedníků je ďáblova nenávisť přemožena Boží láskou: zlo se proměňuje v dobro, smrt v život. Věřím, že právě tato „transformace“ je jednou z věcí, kterým Svatý otec věnuje největší pozornost. Případy předložené našemu dikasteriu k posouzení jsou četné a prozkoumávají se v tom pořadí, v jakém nám jsou představeny, s tím, že se v tomto smyslu může klást zvláštní důraz na význam, který má toto utrpení pro církev.

Carmelo Pellegrino. Foto z roku 2021

(Foto: archiv Marinellys Tremamunno, dostupné na www.1url.cz/@carmine)

Co byste na závěr popřál našim čtenářům? Jak nejlépe by se měli připravit na moment blahorečení služebníků Božích?

Světci jsou krásní a aktuální, protože jsme všichni stvořeni pro nebe. Každý z nás skrývá pod kůží potenciálního světce. Slavný Michelangelo viděl už v bloku kamene vzhled sochy, čekající na to, aby z něj byla „vyloupnuta“. Měl za to, že úkolem umělce je odstranit to, co je nadbytečné, aby vyšla na světlo vznešená forma. Stejně tak je tomu u světce, který nechává božského Sochaře, aby jej očistil od přehánění, hříchů a sobectví, a tak v něm nechal nově zazářit Božímu obrazu. Autentický světec si zamiloval slavný Ježíšův kříž, protože ví – jak psal Otec Pio z Pietrelciny –, že „pod křížem se učíme milovat“. Beatifikace a kanonizace jsou důležité, aby nás pobízely milovat Boha celou bytostí a milovat bližního jako sebe sama, ne abychom tyto světce kopírovali. Každý z nás je originálem vyjadřujícím neopakovatelným způsobem Kristovu svatost. Radím všem, aby se sytili Božím slovem, aby s užitekem přistupovali ke svátostem a aby se nasazovali do díla nadpřirozené lásky, aby objevili a rozvíjeli nádherný projekt svatosti, který má Bůh s každým z nás. Důležité je, aby každý z nás dal to nejlepší ze sebe – to osobní, co do něho vložil sám Bůh.

Vy se ve své profesi zabýváte šetření kauz, při kterém zastáváte pozici, která byla dříve označována jako „d'áblův advokát“. Prošla tato funkce na dikasteriu vývojem? Na co je dnes kladen důraz více, než tomu bylo dříve?

Tato funkce byla v nedávné minulosti nejprve přehodnocena a vzápětí nově doceněna. V posledních čtyřiceti letech se – zcela správně – došlo k závěru, že promotor víry má při své práci poskytnout mnohem více prostoru pozitivním aspektům, jimiž se kandidáti beatifikace vyznačují. Zkušenost však v poslední době doporučila, aby se opět docenil i význam námitek, které promotor víry formuluje: kritická instance má vždy fundamentální význam pro potvrzení pravdy.

Rozhovor zpracoval R. D. Josef Janoušek

Christologická hodnota mučednictví

Teologie mučednictví

V této části bulletinu se věnujeme teologii mučednictví. O tom, že mučednictví je povolání, a tedy nejprve Boží dar, jsme psali v minulém čísle. O tom, kde má tento dar své kořeny, pojednáváme nyní. Znat původ hodnot, které zastáváme, je důležité. A když je tímto kořenem a původcem sám Ježíš Kristus, nelze to brát na lehkou váhu, protože to má důsledky pro naši spásu.

Pravým vzorem svědka a mučedníka je sám Ježíš. On je věrný svědek. Sám o sobě říká: „Já jsem se proto narodil, a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.“ (Jan 18,37). Ježíš dává pojmu *martyrs* další význam – ontologický. Jeho svědectví se totiž neuskutečňuje pouze skrze slova nebo skutky, které koná. Naplňuje se také tím, čím je – tedy v jednotě s Otcem. On jako svědek se nezaměřuje pouze na to, aby vydával svědectví o Otci, ale Ježíš sám v sobě je obrazem neviditelného Boha (srov. Kol 1,15). Podobně i každé naše svědectví o Ježíši, a tedy i každé křesťanské mučednictví, by se mělo zakládat na stavu, jenž by se dal označit – být syny v Synovi. V tomto stavu se také podílíme na jeho společenství s Otcem a na jeho poznání Otce.

Co je konstitutivní prvek mučednictví?

Násilná smrt, smrt z nenávisti pro víru se tedy stává mučednictvím jedině na základě ztotožnění a spojení člověka s Kristem. Ježíš Kristus je jediným svědkem, který může vydat autentické svědectví o Bohu. Z tohoto faktu vyplývá, že konstitutivním prvkem mučednictví není druh smrti, utrpení nebo hrdinská gesta, ale je to jedině projev lásky ke Kristu a rozhodnutí, která z této lásky vyplývají. Každý křesťan, který je povolán k mučednictví, prožívá tento vztah jinak, a to v závislosti na svém temperamentu, povaze, specifické citlivosti a také existenciální situaci. Podstata však je stejná. Mučednictví má tedy čistě christologickou hodnotu, protože mučedník vyniká právě zvláštním vztahem k Ježíši. Je to vrcholný projev víry, která je vedena láskou. Toto je kritérium pro rozlišení, zda se jedná o mučednictví, či nikoliv. Je vhodné také uvést, že Ježíš Kristus je věrný mučedník, který je vzkříšený se znamením umučení, je ale živý a slavný (srov. Lk 24,39; Zj 5,6; Zj 1,18;

Strom je tak silný, jak silné jsou jeho kořeny.
Mučednictví je tak veliké, jak silně je zakořeněné v Ježíši.
(Foto: Unsplash)

Sk 7,55). Mučedník vstupuje do pravého života a také je nositelem života. Svatý Ignác z Antiochie napsal v listě církvi v Magnesii, že pokud nejsme ochotni zemřít, abychom napodobili Ježíšovo utrpení, tak v nás není jeho život. Abychom vstoupili do tajemství následování Ježíše, nás on sám vyzval večer před svým utrpením, když řekl: „Zůstaňte v mé lásce (...). To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15,9.12). Zvláštní

touha milovat Pána se rodí z charismatického daru mučednictví. Toto charisma spočívá v Boží lásce, která se v této podobě vztahuje k vyvolené osobě. Proto lze říct, že mučednictví a touha po něm se stávají zkušeností Boží lásky. Ta je plamenem, který hoří v srdci mučedníka.

Přítomnost Ježíše u mučedníků

Z toho, co lze vypožorovat u mučedníků, vyplývá další důležité téma, kterým je přítomnost Ježíše v nich samotných. Je to on, který vyjevuje svoji sílu v jejich slabostech, a to často neobvyklým způsobem. Svátá Blandina (162–177) byla jednou z lyonských mučedníků, která i přesto, že byla slabou a bezbrannou dívkou, projevila sílu, která unavila i její katy. Dokázala i po několika dnech mučení hlásat křesťanství. Eusebius z Cesareje ve svých Církevních dějinách o ní napsal, že to pro ni bylo osvěžením, úlevou a osvobozením od bolesti, která na ni dolehla, když mohla prohlásit, že je křesťankou a že křesťané nedělají nic špatného. U jiných mučedníků si lze všimnout, že měli vize a proroctví, když svědčili o své lásce k Ježíši tímto nejvyšším svědectvím. Přes všechno

uvedené se však zdá, že tím největším charismatem mučedníka zůstává láska, která ho spojuje s Kristem.

Zpracoval R. D. Josef Janoušek

Zdroje:

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM. *Le cause dei santi: sussidio per lo Studium*. Roma: Libreria Editrice Vaticana, 2014.

JANOUSĚK, Josef. *Mučednictví u služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly*. Olomouc, 2022. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Palackého v Olomouci, Cyrilometodějská teologická fakulta, Katedra církevních dějin a církevního práva.

ŽÁK, Lubomír Jozef. *L'unità dei cristiani per la martiría della pace, Studia Moralia Supplemento 3*, ročník 45, č. 2. Roma: Editiones Academiae Alfonsianae, 2007.

Co byla proticírkevní propaganda?

Proticírkevní propaganda

V souvislosti s babickými soudními procesy se v plné míře projevilo ovlivňování veřejného mínění pomocí propagandy. Připomeňme, že o vyšetřování Jana Buly se zajímal přední ideolog komunistické strany a ministr informací Václav Kopecký, který se také zúčastnil pohřbu zastřelených funkcionářů z Babic, který se konal v době, kdy byl ve vyšetřovací vazbě Václav Drbola. Proto se podrobněji věnujeme právě tematice propagandy.

Propaganda stojí na čtyřech základních pilířích. Jsou to: jednoduchost, oslovení emocí, oslovení představitivosti, opakování. Těchto pilířů užíval komunistický režim v propagandě k tomu, aby se udržel u moci. Projevovala se kombinací příslibů pozitivních výhledů vývoje na vybudování socialismu s vyvoláváním pocitu permanentního ohrožení nepřáteli, kteří usilují o návrat kapitalismu, vykořisťování a války. Vytvoření spravedlivé společnosti pod vedením komunistické strany, a především s podporou Sovětského svazu – o tom ujišťovali představitelé vládnoucí moci. V kontrastu vůči vizi šťastných zítřků byli obyvatelé vystaveni zastrašování informacemi o zločinných záměrech

kapitalistických Spojených států amerických a jejich spojenců. Dle sovětského nahlížení na světovou geopolitiku patřily k imperialistickým spojencům také Vatikán a katolická církev. Kromě perzekuce byla součástí konfrontačního přístupu ke katolické církvi také proticírkevní, a později i protináboženská propaganda. Některé projevy této propagandy měly dlouhodobý charakter, například útoky proti papeži a Vatikánu či českému episkopátu, jiné byly krátkodobou reakcí na konkrétní události (číhošťský případ, babické události). Proticírkevní kampaň byla sofistikovaně promyšlena a propracována a získávala nejrůznější podoby. Propaganda rozšiřovala a „popularizovala“ nové postoje k církvi tak, jak je formulovali vedoucí straničtí představitelé. Měla korigovat a měnit stávající názory běžných občanů na církve, a to jak věřících, tak i u lidí bez příslušnosti k nějaké církvi.

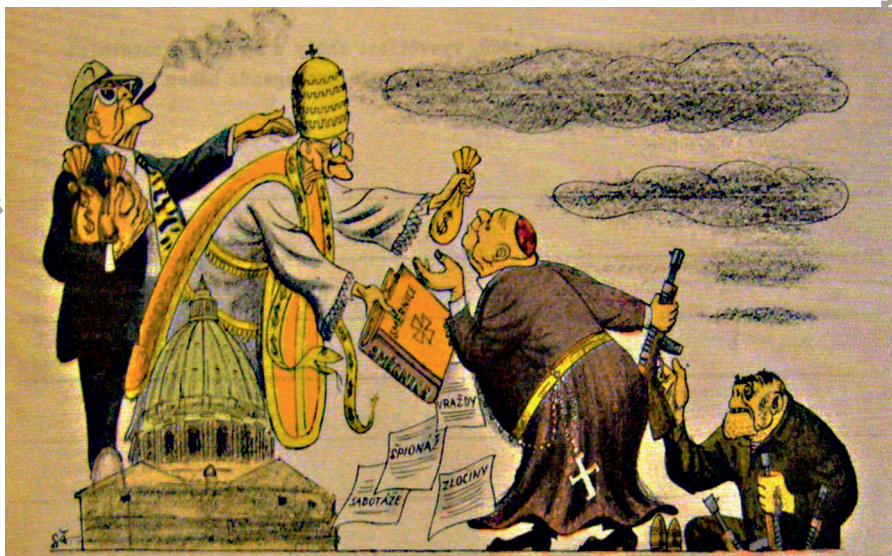
Typologie proticírkevní propagandy

První skupinou proticírkevní propagandy je propaganda přímá. V ní můžeme rozlišit propagandu útočnou, zesměšňující a ospravedlňující.

Útočná propaganda dehonestovala ostřejší formou. Byla útočná a agresivní. Obsahovala štvavé útoky a formulace nejčastěji zaměřené proti papeži, biskupům a řeholníkům. Byla realizována také rozsáhlými

Papež jako spojenec nacistů, jak uváděl popisek:
 „Od té doby, co tu za vámi byli ti cizí diplomati, jste, svatý Otče, nějak roztržitý — už po několikrát děláte nad věřícími kříž hákový...“
 (Reprodukce: Dikobraz, 1950. Kreslil J. Pop.)

Papež jako sluha imperialistů a řeholník coby kolaborant s nacisty. Popisek uváděl:
 „K nedávnému procesu s agenty Vatikánu v Brně. Hle, vatikánská sebranka,
 jež mění dolar ve slovo: vlci pod rouchem beránka — a řeč? Jen jed a olovo.“
 (Reprodukce: Dikobraz, 1952. Kreslil O. Štembera)

kampaněmi v médiích (tisk, film, rozhlas). Právě tato propaganda byla součástí politických procesů včetně procesů spojených s babickými událostmi. Útočná propaganda využívala proticírkevní propagační brožury domácí i sovětské provenience, obrazy církve v soudobých dílech beletrie i propagaci negativních obrazů církve v dílech starších autorů (Alois Jirásek, Karel Havlíček Borovský), později například ateizační protináboženské kampaně, útoky proti výuce náboženství na školách atd.

Zesměšňující propaganda byla přítomna v karikaturách duchovních v humoristických časopisech, novinách, antologii satirických textů soudobých i dřívějších autorů, anekdotách, vtipech či alegorických vozech v prvomájových průvodech.

Ospravedlňující a legitimizující propaganda byla užívána při propagaci soudních procesů s duchovními a věřícími laiky, v kampaních souvisejících s represivními opatřeními proti církevnímu subjektům. Na-

příklad měla doložit nepotřebnost církevních škol a klášterů, jejichž likvidace následovala. K této propagandě dále patří sbírání rezolucí, zasílání telegramů a otiskování názorů čtenářů potvrzujících „spravedlivé odsouzení“ duchovních jako vatikánských špiónů, organizování nátlakových kampaní v průběhu procesů, přivážení delegací pracujících z celé republiky na soudní přelíčení atd. Mnoho z prvků ospravedlňující propagandy bylo užito v případech soudních procesů v souvislosti s babickým případem. Ať už to byly rezoluce, zveřejňování požadavků na „spravedlivé potrestání“ apod.

Nepřímá propaganda spočívala buď v propagaci režimu uvnitř církve nebo v propagaci komunistického systému a jeho životního ideálu. V prvním případě to byla propagace rozkolných hnutí jakým byla Katolická akce (ke vztahu Jana Buly ke Katolické akci viz číslo 5/2021) či Mírové hnutí katolického duchovenstva, prezentace aktivit režimu v liturgickém prostoru, ovlivňování před volbami, pořádání nedělních brigád, vnucování oslav výročí spjatých s komunistickým systémem, podpora duchovních pro budovatelskou činnost, jejich účast na brigádách a tak dále. V neposlední řadě zahrnuje tato propaganda též oslavy režimu publikované v církevních tiskovinách a politickou prorežimní angažovanost duchovních.

Zpracoval R. D. Josef Janoušek

S laskavým svolením převzato z knihy:

VLČEK, Vojtěch. *Proticírkevní propaganda po únoru 1948*. In: DOLEŽALOVÁ, Markéta (ed.). *Katolická církev v Československu. Kardinál Josef Beran a jeho doba*. Praha: Ústav pro studium totalitních režimů, 2020.

Touha po dítěti a pomoc z nebe

Svědectví

Před deseti lety nám napsali své svědectví manželé Doležalovi. Jedná se o přesvědčení o pomoci z nebe. Manželé věří, že na přímmluvu služebníka Božího Václava Drboly byli vyslyšeni, když prosili o dítě. Následující text je ze srpna roku 2013.

Chceme se s Vámi podělit o naší zkušenosti s P. Drbolou. Manžela zaujal příběh o rodině, který nám vyprávěl jeden salesiánský kněz. Rodina měla problémy s těhotenstvím a modlili se k P. Václavu Drbolovi a vše nakonec dobře dopadlo. Ten příběh nám tento kněz vyprávěl v únoru letošního roku. Manžel se od toho večera, co jsme vyslechli příběh, začal k P. Drbolovi modlit a prosit Pána na jeho přímluvu, abychom se i my dítěte dočkali. Manželi jsme pět roků a celou dobu jsme se snažili o založení rodiny. Nedařilo se nám otěhotnět a když jsem otěhotněla, vždy těhotenství nedopadla dobře. Celkem jsem byla třikrát těhotná, z toho jedno těhotenství bylo mimoděložní a s následky. Začali jsme uvažovat o adopci, protože bez dětí jsme být nechtěli. Když jsem zjistila na počátku března, že jsem těhotná, považovali jsme to skutečně za zázrak. Manžel se nepřestává k P. Drbolovi denně modlit a já každý den sebe i dítě svěčuji pod ochranu Panny Marie. Jsme opravdu přesvědčeni o tom, že tohle těhotenství je na přímluvu P. Drboly, protože si nedokážeme vysvětlit, že se to povedlo v tu dobu, kdy se manžel s důvěrou obrátil v modlitbách na P. Drbolu. Termín porodu je začátkem listopadu a věříme, že vše dobře dopadne.

manželé Doležalovi

Zažili jste i vy něco v souvislosti s kněžími Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napištem nám“.

Každé dítě je dar a Bůh častokrát čeká,
že budeme o tento dar ve svých modlitbách prosit
a utíkat se k těm, o kterých jsme přesvědčeni, že jsou u Boha.
(Foto: Unsplash)

Václav Drbola

Jen Bůh má právo vynést definitivní rozsudek

S nespravedlivými soudy a pronásledováními se lidé potýkali už od pradávna. Ve Starém zákoně zvláště čteme o těžkostech proroků a třeba i žalmistů. V jednom žalmu se svatopisec ptá Hospodina: „Proč jsi tak vzdálen, proč se skrýváš v dobách tísně? Bezbožník zpupně pronásleduje ubožáka, chytí ho do nástrah, které si přichystal. (Žl 10). Po delší úvaze a povzdechu nad nespravedlností však v síle víry přichází k tomu, že Hospodin je králem na věčné časy a že se zastane svých věrných a vzpruží jejich srdce. V našem životě mohou nastat situace, kdy se budeme ptát: Kde je Bůh? V těchto chvílích si Bůh přeje naši věrnost, aby ji mohl použít k posvěcení nás a bližních.

Základní data

- 12.–14. července 1951 proces s Václavem Drbolou před Státním soudem Brno.
- Odvolání bylo podáno ihned po vynesení rozsudku.
- 1. srpna 1951 Nejvyšší soud odvolání zamítl.

Soudní proces

Začátek soudního procesu s Václavem Drbolou byl naplánován na 12. července 1951 (tedy pouhých 10 dnů po babických vraždách). O výši trestů a o rozsudcích smrti však bylo rozhodnuto již 10. července 1951,

Zahájení procesu se zločinnou bandou ve službách americké špionáže

JIHlava 12. července (ČTK)
Před senátem státního soudu, zasedajícím v Jihlavě, bylo ve čtvrtek 12. července 1951 zahájeno hlavní líčení proti 14členné velené bandě gangsterské tlupy, která za dobu několika týdnů své působnosti spáchala celou řadu zločinů, zabíjela, loupežila a nezastavila se ani před úkladnými vraždami. Senátu předsedá náměstek předsedy státního soudu dr. Vojtěch Rudý, žaloba

obžalované v obci Čidlně jsou předány, ztýráni a oloupeni o peníze. Gangsteři odnášeli lupičskou kořist, 30.000 Kčs, gramofon s deskami a jiné věci. V téže době začnou zločinci rozšiřovat letáky, ve kterých vyhrožují orgánům lidové správy a všem poctivým občanům.

Zločinci mají připraveno několik úkrytů, vykopaný bunker pod včelínem v zahradě hájenky, zákop pod hromadou hnoje v žit-

pě se měli připravit teroristě na přepadení obce Šebkovic, kde na návrh Antonína Plichty staršího chtěli oběsit a postřílet 15 občanů. Po vykonání vraždy měly být spáleny jejich domy.

Banditská akce měla být provedena v noci z 5. na 6. července.

Prokurátor: A co jste Paříla žádali?

Mityska: Aby nám poskytl úkryt ve faře.

Prokurátor: A co on? Souhla-

danů věrných lidové demokratickému zřízení.

Obviněný Mityška vykládá pak podrobně přepadení v Babčicích. Ozbrojení samopaly, granáty a pistolemi, šli Malý, dva Plichtovi synové a Mityška ke škole v Babčicích, kde právě zasedala čtyřčlenná rada místního národního výboru a pracovala na rozpisu dodávek. Zatím co se členové rady místního národního výboru starali o blaho a prospěch oby-

Článek zveřejněný v deníku Rudé právo 13. 7. 1951.
(Foto: archiv – Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. i.; roč. 1951, č. 163, s. 3)

Babický farář Drbola

Pokojně se postavil obec Babice na návrh musí být a pol, na kterých dvanácti chli. Vemte se je naplněna vůní lip. Na strumech se černej srstí třasů. V člápek, spřádánek, po-kojých smutků již došlo lid. Ohlavičaji pol, vybovávaj dít, přejí si nic.

Nahodě na návrh je škola jednotřídní. Už zveřejní pomate, že kde ta pracoval a si, mli je velice rád. B lásku ta uší a s láskou sbíral stíny obetav, květinami. Ze školy bláhově v budících vybovav, voutř dětský spův. Báika školních a láskou ipila na svém mláde-žáku jana fidra, který je uší lásku k vřidit, dobov, spra-vedlnosti a čestnosti, lásku k rodné zemi a jejím prezident, tavi, lásku k ševcovskému vřam, mohutné mami lidového štěstí a míru, jejíž lid vede velký strach.

Babich je škola, šedivou mládí a jást vesle bylo domo-ven v babické škole, kde uší fidra ušíte Tomáš Kuchtil.

páně obci, že se brzy obilí a správil a obetav Babice a že jim bude pomáhat radou i skutkem, jak to viděl mí vlasteneckých kradí obetav.

To se nastalo. Farař Drbola přijel do obce, nastihoval se do fary a umakl se tam. Noy-chaňi ven, jen když moud, Čo-vek, který del obetav fary, mli dojem, že je nešťastný. Farař si odjel kázání a mli, chadně odpovídat na podněty a s o-škym se nastihl. Dovedl ji ko-lem pole, kde pracovali lidé, a sependřil. Báika se, že je ja-divin. Káral her naších. Kone-tek mu přišloval v obetav, ale farař a nim takhle nastihl stov, až je obce naká, nevědí ani, kde kostelník bydlí.

Jedná rodina, kanz farař Drbola docházel, bylo radina předaví MNV, fidra děláte Tomáš Kuchtila. Škola a fary jsou vedle sebe, a tak byli sou-rodí. Báika ušíte i jeho žena, rdi a vřidit vřidit hoda a fi-čí ušíte Kuchtila se a s mli

Mylil se fidra ušíte Kuchtila ve fary Drbo-levi!

Netužil, že vřidit a hoda v avem domě nastihl, který př-pravoval jeho smrt. Záhodno naleptavě vřidit a spoustra-ko, člena teroristické lity, kte-ří vede jupich přepadl spousta-ko i vřidit v Babicích. To unav-venost, samikost, ta nešťoř pomáhat rozvřitav obce, kteros fidra ušíte nemohli pochopit, ta nevědomost, došetnost k li-dem a jejích omli, že pro něj nastihlavy — to nabyla nábo-žal! Nabyl farař Drbola vřidit, vřidě a s kadřym tak moli-mu-ven a moli-mu? Dovedl nabet, na naplněnost ve spousta-mi st-čených lotru, umli se ne umi-vat, ale dříbenky smli, když se jež teroristé pšal, hoda by si při-odělat: a on jim poku-rově a bez rozpuků poradil rí-ny rady MNV, soudřym Kuchti-ka, Netoliku, Roupce a Báika. Nejedné poradil, ještě Báik, že tak to bude správil, jen až př-vočetavých funkcionářů obetav.

Vřid, že zmizeli nezamětnat, obetav chodit, almutit, kri-klavě přepady bity, že talenty nadožev almutikých a moli-ručnických dít napoju sáhljny, ale hoda a přepavny. Vřid, že jano lid vřidit, spousta-koji a kradit, tak mli před-řim nabyl. A že je to dilo pra-vojetno lidu mli i vřidit, který vřidil vřidit a vřidit, že je to dilo lidové vřidit a je-lich zastupch od shory doli a k, prostřym, pravojedno lidom, funkcionářm mládežních národ-ních vřidit, jako byli fidra ušíte Kuchtil, dělník Roupce, Báika, Netolika. A s tito dilo-že sáti, která napřavovala vřid-veny jeho moli-mu a kadřy nov, umli mu v vřidě dříbe-ský pšal. Vypřil ránu proti lidové demokratickému stří-ze, které umli navřit kome vřid-ě vykořisťavati, stávkě, bankěch a šlechtě i církevní hierarchie, vypřil ránu a namí-řil ji proti celé vřidě lidu, kterou v Babicích předavovali a st-řibeshovali ušíte, mládež, dělníci a ostatními pravojedni lid. Člo-řit hoda dělní apř.

Zatím co babičti obetav v noci spali a vřidit si, že jejich farař

dva členy MNV. Zhoršil před soudem vřidit do-řal, cynicky přimel a smli v radu jeho doli-řal. Nemohli si sverat-že tak hoda-mu stíom dypuati člověka a je-lich k tomu kně, kně, které vřidit a oděvat, který-žm diti, který je vřid-lobuřtí. Netužil, že spousta-mu, že si ve v babické škole stje-řiky a teroristy a americk-ty. To netužil. Nemohli, vřidil se seřym nepomli obetavem a vřid fary k vřidavku štěhličky a teroristy vřidě a moli-mu-mu, moli-mu dříbenou člena thoy, mu bobit a banditě, že je nle a vřid: mu jillo a pili a farař a jil-řal dary. Nemohli, že kancolati, ve sli na a moli-mu jejich rodin, diti tajom protistatě vřid moli-mu diti do vřid-že v nle bity, bity, ven smi, člověka a teror, že

Článek zveřejněný v deníku Rudé právo 18. 7. 1951.

(Foto: archiv – Ústav pro českou literaturu AV ČR, v v. i.; roč. 1951, č. 167, s. 3)

ještě před zahájením soudního líčení. Rozhodli tak vrcholní komunističtí funkcionáři v politickém sekretariátu Ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ) v Praze. Skupina, která byla v prvním babickém procesu souzena, byla pojmenována jako „Antonín Mityska a pol.“ Bylo do ní zařazeno 14 obžalovaných. Soud proběhl před Státním soudem Brno, který zasedal v Dělnickém domě v Jihlavě. Předsedou soudního senátu byl Vojtěch Rudý. Soudního líčení se účastnilo mnoho lidí v roli diváků a jeho průběh přenášel Československý rozhlas. Před vynesením rozsudku byla veřejnost manipulována masivní propagandou. Ta způsobila, že veřejnost žádala v hromadné sepiovaných rezolucích zejména tvrdé potrestání kněží. Potenciál pro propagaci svých myšlenek a dehonestování osob nepřijemných režimu, ostatně využil státní režim několikrát. Díky tomu, že v Babicích zemřeli tři komunisté, nepůsobil celý proces tak vykonstruovaně jako jiné politické procesy v 50. letech (např. s Miladou Horákovou, Rudolfem Slánským apod.). A součástí ideologické propagandy zůstal případ i v období normalizace. Nešlo totiž o vyšetření „babického případu“ ve smyslu násilného trestného činu, ale o jeho zneužití k represím proti těm, kteří byli režimu nepřijemní.

Dělnický dům v Jihlavě, kde proběhl soud s Václavem Drbolou.
Fotografie z 50. let 20. stol.

(Foto: Archiv Petra Šány, www.1url.cz/@delnicky_dum)

Průběh soudu

V Rudém právu bylo zveřejněno několik článků věnujících se „případu Babice“. Ten ze 13. července 1951 nesl název „Zahájení procesu se zločinnou bandou ve službách americké špionáže.“ Obsahuje mj. zápis ze soudního líčení z předešlého dne (nutno podotknout, že odlišný od soudního zápisu i od zvukového záznamu pořízeného rozhlasem).

„Prokurátor: ‚Co jste si myslel o těch dvou duchovních, když jste byl, jak sám říkáte, pobožný člověk? Co jste si myslel, když posílali vraždit, zapalovat a terorizovat?‘ Mityska: ‚Že církevní hodnostáři i sám papež s tím souhlasí.‘ Během soudu byl Václav Drbola dotazován soudcem: ‚Pane obviněný, cítíte se vinným z toho, že vlastně jste se tímto způsobem stal také jedním z iniciátorů té vraždy?‘ Odpověděl podle naučeného scénáře: ‚Jsem si vědom a uznávám, že jsem zapříčinil také jeden takovýto popud této následné teroristické akce, která byla spáchána na těchto lidech.‘ V článku ze soboty 14. července 1951 s názvem ‚Za denní žold z rukou amerických imperialistů šli vraždit a usilovali o rozvrat republiky‘ byly obsaženy (opět upravené) přetisky výpovědí obžalovaných. ‚Předseda: ‚Slyšel jste žalobu. Cítíte se vinen?‘ Drbola: ‚Cítím se vinen.‘ V závěru článku je uvedeno, že k vynesení rozsudku dojde 14. července dopoledne. V něm potom zaznělo: ‚Václav Drbola a František Pařil jako kněží mající značný morální vliv na část obyvatelstva kraje, kde byly trestné činy spáchány, tento svůj vliv hrubým způsobem zneužili a jejich trestná činnost jest právě s ohledem na jejich kněžská povolání zvláště zavržením hodná, a proto jest u nich dána okolnost zvláště přitěžující.‘ Václav Drbola byl odsouzen k trestu smrti pro

zločin velezrady a návodu k vraždě. Dalších šest lidí bylo odsouzeno k trestu smrti spolu s ním. Mezi nimi byl také kněz František Pařil.

Je zřejmé, že trest smrti byl vynesena nad Václavem Drbolou právě proto, že byl knězem. Tímto způsobem měla být církev diskreditována. Odsouzením 14 obžalovaných byla zahájena série soudních procesů. Všechny (zejména však tento první) byly provázeny lživými informacemi, které propaganda zveřejňovala. Například 18. července 1951 byl v Rudém právu zveřejněn článek „Babický farář Drbola“, který uváděl: „Nenáviděl vládu lidu a nenáviděl naše budovatelské úspěchy. Nechočil hluchý a nevidoucí kolem sebe, ba ne. Dobře viděl velký přerod a všestranný rozkvět, který prožíváme. (...) Občané Babic a okolí se zhrozili, když se dozvěděli, že farář Drbola byl členem tlupy, která jim zabila řídícího a další dva členy MNV. Zhrozili se, když před soudem všechno docela klidně, cynicky přiznal a když poznali v radiu jeho dobře známý hlas.“

Další procesy

Od prvního procesu v červenci 1951 do srpna 1958 proběhlo celkem 15 soudních procesů, které měly souvislost s babickým případem. Bylo odsouzeno 100 osob, 11 z nich k trestu smrti. Z odsouzených bylo 57 zemědělců. Z pěti odsouzených duchovních byli tři popraveni (Václav Drbola, František Pařil, Jan Bula). Pro 89 odsouzených do žaláře byl vyměřen celkový trest odnětí svobody v trvání 1375 roků. Ohlas celého případu měl velkou publicitu. K brněnskému biskupovi Karlu Skoupému se dostaly informace jen prostřednictvím zpráv v rozhlase a v tisku, které doplňoval svým komentářem státní zmocněnec dosazený do biskupské konzistoře, popř. příslušníci StB. Pod vlivem těchto informací vydal 15. července 1951 oběžník (Oběžník biskupského ordinariátu v Brně č. j. 2536), ve kterém nad kněžími Pařilem a Drbolou vynesl církevní trest vyloučení z duchovního stavu. On sám měl údajně prohlásit později v internaci na Žernůvce, že když byl v době babických událostí internován ve své rezidenci, neměl svobodný přístup k informacím, byl lživě informován, a proto udělil na kněze Václava Drbolu a Františka Pařila církevní trest. Ten byl posouzen později, 25. června 2001, jako kanonicky neplatný Interdiecézním soudem v Praze.

Zpracoval R. D. Lukáš Janoušek

S laskavým svolením převzato z knih:

NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016.

RŮŽIČKA, Jan – SLÍVOVÁ, Petra. *Jan Bula (1920-1952) / Václav Drbola (1912-1951)*. Brno: Biskupství brněnské, 2016.

Další zdroje:

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM. *Beatificationis seu Declarationis Martyrii Servorum Dei Ioannis Bula et Venceslai Drbola: Positio super Martyrio*. Roma, 2022.

JANOUSEK, Josef. *Mučednictví u služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly*. Olomouc, 2022. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Palackého v Olomouci, Cyrilometodějská teologická fakulta, Katedra církevních dějin a církevního práva.

RŮŽIČKA, Jan. *Drbola Václav*. In: *Mučedníci a oběti pro Krista*. Praha: Karmelitánské nakladatelství, Academia, 2023.

Jan Bula

Být pravdivý především před Bohem

Není lehké zůstat pevný ve svém přesvědčení, když nás začne okolní svět posuzovat a přidělí nám nálepku zločince. Ale, jak připomíná evangelium, v ten moment je nejjistější utíkat se k Duchu Svatému. On nám dá to, co máme říct. Ale nejen to. Také nám dá vnitřní jistotu o správnosti našeho postoje. A to, co je asi nejdůležitější – pomůže nám bojovat se strachem, který každý takový lidský soud přináší – strach z odmítnutí, ztráty cti, strach ze smrti. Proto je tak důležité dávat Duchu Svatému každý den o kousek více prostoru v našem srdci. Aby – až nadejde čas, který stanovil Pán k prověření – jsme měli v srdci Ducha Utěšitele. Jak by mohl Jan Bula zůstat Bohu věrný, když by neměl právě tohoto Ducha? „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky –

Zasloužený trest pomahačům vrahů z Babic

TŘEBÍČ 15. listopadu (ČTK)
Ve čtvrtek 15. listopadu skončilo v Třebíči před senátem státního soudu v Brně třídenní líčení s bandou pomahačů a přechovávačů teroristické bandy amerického agenta Ladislava Malého.

Všechn pracující lid odsoudil vrahy babických občanů a přijal se souhlasem rozhodnutí senátu státního soudu, kterým byla Malého tlupa zrádců a zškodníků v červenci t. r. po-

svou teroristickou tlupu. Poskytoval mu různé informace, úkryt na faře, stravu a zprostředkoval mu styk s několika dalšími zškodníky, zejména s Bohumilem Krátkým, Malý Bulu informoval, že plánuje sabotážní akce, jako vypálení skladiště sílařského družstva a skladiště strojů a traktorů v Rokytnici. S těmito činy Bula souhlasil a Malého v nich podporoval. Koncem dubna tohoto roku po teroristickém přepadení členů lidové správy v He-

údaje o cisternových vracích. Kromě toho dal tlupě k použití svou služební pistoli — tu zbraň, kterou měl majetek a zájmy státu hájit. Sám se zúčastnil pokusu o vypálení družstva Sítu a garáže Jednotného zemědělského družstva v Rokytnici. K vypálení nedošlo jen proto, že skladiště i garáž byly prázdné.

V průběhu úterního a středečního líčení byl proveden výslech všech obviněných, kteří byli usvědčení výslechem svědků a

Článek zveřejněný v deníku Rudé právo 15. 11. 1951.

(Foto: archiv — Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i.; roč. 1951, č. 270, s. 3)

Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“ (Jan 14,15–17)

Základní data

- 13.–15. listopadu 1951 proces s Janem Bulou před Státním soudem Brno.
- 30. listopadu 1951 podáno odvolání proti rozsudku.
- 9. února 1952 Nejvyšší soud odvolání zamítl.

Přípravy na soud

Jan Bula byl podle rozhodnutí politického sekretariátu ÚV KSČ z prvního soudního procesu vyloučen a byl postaven do čela druhé skupiny. Soudní proces proti skupině „Jan Bula a spol.“ byl naplánován na 13. až 15. listopadu 1951 v Třebíči v sále tamního kina Svět. Předsedou soudního senátu byl Jiří Kepák. Předchozí porada se odehrála za účasti senátu, prokurátora, krajského velitelství StB a krajských i okresních komunistických funkcionářů. Propaganda ovlivňovala veřejné mínění. Připisovala odsouzeným v tomto i předchozím „babickém procesu“ ještě větší míru zavinění než vykonstruované rozsudky. Vliv na veřejné mínění byl veliký. Např. místní organizace KSČ Třebíč-Domky I. organizovala podpisovou akci pod rezoluci s požadavkem vyměření

tvrdého trestu pro „pomahače babických vrahů“. Deník Rudé právo otiskl článek 15. listopadu 1951 s názvem „Zasloužený trest pomahačům vrahů z Babic“. V něm se píše: „Vůdcem nyní souzené skupiny byl fanatický stoupenec reakčního Vatikánu, římskokatolický administrátor v Rokytnici nad Rokytnou Jan Bula. (...) Byl tak zavilým nepřitelem naší republiky, že i sám byl nakonec ochoten jít s puškou v ruce vraždit své farníky.“ Noviny Jiskra otiskly 17. listopadu 1951 článek s názvem „Ne Bohu, ale Vatikánu sloužil zrádný kněz Bula“. Obraz kněze vyličený v těchto článcích byl zcela odlišný od kněze, jakým Jan Bula byl.

Soud

Soud začal v úterý 13. listopadu 1951 v 8.30 hod. Jan Bula musel vypovídat podle předem naučeného scénáře. Přiznal se k protistátní činnosti, kdy měl organizovanou odbojovou organizaci v Rokytnici a šířit protistátní letáky. Za vinu mu bylo dáváno také, že četl *Oběžník katolického duchovenstva a věřícímu lidu* a přidal k němu svůj komentář a že aktivně pracoval s mládeží. Největší vinou však bylo jeho spojení s Ladislavem Malým, kterého neudal. Na otázky, které mu byly položeny, ale nebyly sočastí tzv. otázkových protokolů, které se museli obvinění ve vazbě učit nazpaměť, odpověděl například: „Malému jsem vymlouval jeho činnost, ale ten mně řekl, že mně po tom nic není.“ Také vypověděl, že zprávy, které měl od Malého předat dalším osobám, zadržel, aby je nepřivedl do neštěstí. Dne 15. listopadu 1951 byl ve 13.00 hod. vyneseno rozsudek. Jan Bula byl odsouzen pro zločin vlezrady

Dne 13. listopadu t. r. se od 8 se svolu bandou teroristů před senátem Státního soudu v Třebíči shromáždili nepřítel pracujícího lidu, poslušný sluhů Vatikánu a příchytný agentura amerických imperialistů, vrahů Ladislava Malého, administrátor církve římskokatolické Jan Bula a Rokytnice nad Rokytnou.

Co je to za člověka, mluvením všude, čtením naučným tohoto prosvětlujícího soudu? Proč se takto zúčastnil demokratického zřízení? Před senátem bývalý vypravěč, že svým radem se řadil na stranu pravdy, ale nyní bývalý tovaryš, není věrně lože, není vrah a teroristický jako byl Ladislav Malý, vědecký boháč Plíhla, Myška a další, kteří bezdůlně zaplacením zavržili tři funkcionáře MŠV v Babicích.

Kdo římskokatolické církve Jan Bula se nikdy nemohl smířit s tím, že by měl sloužit lidu a státu lidu. Proto se více než horlivě snažil vykonávat příkazy církevní hierarchie a Vatikánu. Jádlo to byly příkazy? Byly důrazně snazí takové pokyny, podporoval pracující a jejich hrdinství, kteří se vyvíjeli ještě lepšího života? Nebyly. Vždy Vatikán, jehož sluhou byl Jan Bula, rukou v ruce pracoval s

Ne Bohu, ale Vatikánu sloužil zrádný kněz Bula

sám, neboť jeho snahou bylo a takovými plány pracovat. Bulořiným cílem bylo vždy i po vítězství čestně navrátit kapitalistické řád do naší vlasti. Proto, švem dále chorozhodil nenávidět proti nepříteli pracujícího lidu, upravit nové paravozové síti, kterými chci zastavit raketový pohyb, chci na hranicích hravě protistátní letáky, k nimž ještě přidal svoje vlastní komentáře. Na otázku, proč tak činní, odpovídal: „Letáky a své vlastní komentáře jsem četl proto, že jsem se nemohl smířit s roztoučením Státního pracujícího lidu z vědomí, že na věmech.“

Z toho jsme vidíme, jaké to bylo cíle farářů Buly — pomahače vrahů bašických funkcionářů. Při si atak, tak jako Vatikán a američtí imperialisté, aby pracující lid chodil marně a bláznit, aby lid byl nemastný a bledý. Proti Bula si řekl, aby moudro po ulicích a u hranic kostelů stál. Řekl, od kterých by si mohl libat ruce, což by podle něho měla jím přinést omezení silových ráj.

Vatikán a jeho sluhové Jan Bula

kněze Jana Buly, taková byla jeho odměna prezidentu republiky a lidu, že mu byla udělena amnestie. Bylo proti němu zastaveno trestní řízení, které s ním bylo vedeno na čestě divyřích pastýřských látek.

Po svém propuštění však farář Bula patřil s větší intenzitou počinu na své lavi v Rokytnici nad Rokytnou protistátní schůzky, na kterých se s počtu tu jen braly lavi, nemám silo navrátit naděvalo a jako proti vůli občanské a rolnické. Dali všem schůzky a debat byli vždy administrátor Bula, který se otevíral horlivě státi, aby nenáviděl proti lidu — komu lidu, jenž měl k němu o milost, jednání a láce k hlubšímu — byl státi více vyhrovnová.

„Oč slov je tento příkl k činnosti, se často říkalo na Bulořině řadě. Tak slova si vzal k srdci jeho společníci Bohoslav Kratoch, šroubováč na řadě akce, aby se na popud kněze Buly mohl ukázat krutý pán. A tak si přitlačoval slavného J. K. slavně státi strany, kdy lid na počest své neobtěžoval vřídlní udělení vyhlásky své pracovní závazky. Bula se svým společníkem šel na slavní s mražením.“

„Hnus, jaký to člověk, jaký to kněz, říkají rokýtnické družstevnice Marie Holkové a Anny Ptáčkové, které s odporem sledovaly trestní řízení s ním bylo vedeno na čestě divyřích pastýřských látek.“

„Ano, je to v ruce beroucí. Proto se Bula ne nadíval, že je 23. února t. r. přišel navštívit slavní Ladislav Malý, vysvětlující soudní společníky od amerických imperialistů. Naopak, vítal jej jako osobu svého. Hleď, jak, úkryt poskytoval, infomace dával. Byl tom se slavnímu světu, že on, Bula, není zájaky nadělov, neboť malou protistátní skupinu tvořících, a kterou provedl různé akce proti lidu a podělně. Bula také vytáhl Malého svého společníka pán na vypálení státního družstva a garstí traktorů ŽD v Rokytnici. K této akci se podílel, protože terorist, jak vypověděl Bula, odepověděl, že ne, že v tom dop jeho státní družstvo, a garstí traktorů přikrádli a tužili slavní, aby nebyla taková, jako Bula slavní.“

obětí a oběma oběšením restitucím čestným řízením.

Potom Bula, jeho navštívil Bohoslav Kratoch, která jej podrobil infomacím a činnosti banditů. Bula jako horlivý společník vrahů slavní Kratoch, že se ne bude sloužit lidu, aby se teroristům všechny jejich zločiny a vraždy nebyla podává.

Hla, jako to státní se svým společníky slavní před tváří lidu v senátu státního soudu v Třebíči, aby má podělna vypovídal o svých hravých činech, kterými chci lid znovu uvítnout do otroctví kapitalismu. Někdo administrátora Bulořině sevedilo, že v jeho řadě vede křivka státi straně pánů a samoty, na nich byla krev lidu — toho lidu, jenž měl podle přídání řízení Bohu přitáhnout „Nesprávně“

Proto lid, jehož zástupci soudí tyto slavní spravedlivě, ale přímě potlačují radem administrátora Bula a jeho společníky, ale i všechny ostatní, kdož chci lidu podělna společením rozrát, což naši vlast, kdož by chci ji proti pracujícímu a uvolňovat jakýmkoli zločinem, o návrat státního kapitalismu.

Vždyť našle to řekl soudruh Bohoslav se závidí Slito v Rokytnici: „Bula státi naše a rolníci vyzvali.“

Článek zveřejněný v novinách Jiskra 17. 11. 1951.

(Foto: archiv — Krajská knihovna Vysočiny — Digitální knihovna; roč. 1951, č. 46, s. 6)

k trestu smrti. Důvodem bylo, že „zneužil důvěry, již jako duchovní požíval mezi věřícími k zločinné činnosti, a náboženského přesvědčení farníků zneužíval k podpoře banditů a vrahů“. Marie Krátká byla při soudním procesu v soudní síni. V témže procesu byl totiž souzen také její manžel. Okamžik, kdy byl vynesena rozsudek smrti pro Jana Bulu, popsala následovně: „Stál, a když to řekli, najednou cukl rukama. Lekl se prostě. Byl bílý, vím to, pamatuji si jeho bílou tvář.“ Marie Krátká byla přesvědčená, že Jan Bula do poslední chvíle trest smrti nečekal.

Odvolání

Proti rozsudku se Jan Bula odvolal. V odvolání stálo: „Ve své životní nezkoušenosti nepochopil jsem nutnost dnešního společenského vývoje“. Také zmiňuje, že Jan Bula byl zatčen již koncem dubna 1951 a Ladislav Malý se s Antonínem Plichtou seznámil až v červnu. Navíc k útoku v babické škole došlo až v červenci a v tu dobu již byl ve vězení, takže nemohl svým přičiněním nijak vstoupit do tragických událostí. Odvolání ale 9. února 1952 Nejvyšší soud zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. stálo, že Bula rád pracoval s mlá-

Krážebé velitelství státní bezpečnosti
MILITÁVA

0131

C: _____ Dne 1. června 1951.

PROTOKOL O VÝPOVĚDI
obviněného

Jana B u l y
Jméno a příjmení -
Za svobodna- předvíka

Narozený 24.6.1920 v Lukově
povoláním administrátorka Rokytnice n/Rok.
bytem Rokytnice n/Rok. Šp.13.
stav svobodný jméno manž. -
rozená - počet dětí -
národnost česká stát. přísl. ČSR
školační vzdělání 8. tř. gymn. 5 roč. bohosl. fak.
voj. poměr nevoják rodiče Antonín
a Marie rozená Růžicková
majetkové poměry bytové zařízení v ceně 10.000
drivější tresty 1 měs. podmíněně na 1 rok,
totožnost zjištěna dle občanského průkazu
politická příslušnost bezpartijní.

O t á z k a :
Byl jste zatčen pro protistátní činnost, je již začátek se datuje již od roku 1948. Jak došlo k tomu, že vy, kněz řím. kat. církve jste se k ně-
čemu podobnému odhodlal? Vždyť vašim posláním má být výchova v ná-
boženském duchu Kristova učení t. j. i v lásce k bližnímu a k
vzájemné snášenlivosti. Nebo jste chtěl tyto zásady vstěpovat do srdcí
lidí mečem a ohněm?

O d p o v ě ě l :
Přiznávám se, že jsem se provinil vůči státu a zpronevěřil jsem se Kri-
stovu učení, ale neuvědomil jsem si tehdy plný rozsah svého počinání.
Podlehli jsem zcela zpátečnickému ovzduší církevní hierarchie, která se po
únoru 1948 ostře zaměřila proti pracujícímu lidu, který se pevně cho-
pil moci ve státě.

O t á z k a :
Můžete nám vysvětlit, proč tato hierarchie se tak těžko smiřuje s

Četl a souhlasí : Jan Bula

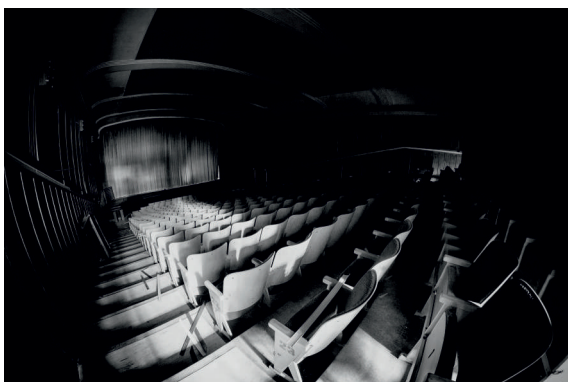
První strana otázkového výslechového protokolu
datovaného 1. června 1951. Měl sebeobviňující charakter
a obsahoval mnoho nepravdivých údajů.
(Foto: Archiv bezpečnostních složek)

V roce 2020 proběhlo znovuotevření bývalého kina Svět (později kino Moravia), kde proběhl soudní proces s Janem Bulou. Dnes je to Komunitní centrum Moravia.
(Foto: www.trebic.cz)

deží a mladí lidé ho měli rádi: „V lidově demokratickém zřízení má stát v první řadě zájem na tom, aby naše mládež byla vychovávána v novém, pokrokovém, socialistickém duchu, a proto obviněný svým jednáním narušil naše socialistické zřízení v jednom z nejdůležitějších úseků.“ Bulova matka žádala o zmírnění trestu prezidenta Gottwalda a ministra sprave-

dnosti. V dopise prezidentu Gottwaldovi napsal: „Obracím se s prosbou na pana prezidenta a jeho choť, aby mi zachovali syna naživu.“ Nebylo to však nic platné. Před popravou byl Jan Bula vězněn ve věznici jihlavského krajského soudu. Popraven byl 20. května 1952 v pět hodin ráno. Urna s jeho popelem byla uložena na neznámém místě. Za nejpravděpodobnější místo je považován Ústřední hřbitov v Brně. Na konci šedesátých let, kdy byla politická situace uvolněnější a zpopelněné ostatky popravených byly vydávány příbuzným, si zřejmě rodina nestačila urnu s popelem vyzvednout.

Interiér bývalého kina Svět v Třebíči. V roce 1938 zde pronesl svůj projev Klement Gottwald. Projev Jana Buly byl tichým projevem beránka, kterého vedou na porážku. Foto z roku 2013.
(Foto: Jakub Mertl)

Zpracoval
R. D. Lukáš Janoušek

S laskavým svolením převzato z knih:

NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016.

RŮŽIČKA, Jan. Život Jana Buly. In: RŮŽIČKA, Jan – CHALUPOVÁ, Petra. Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo: *Sborník z konference k 90. výročí narození kněze Jana Buly*. Brno: Biskupství brněnské, 2010.

MIKULÁŠEK, Jiří. *Sejdeme se v nebi: Životní příběh mladého kněze Jana Buly*. Brno: Biskupství brněnské, 2003.

Další zdroje:

Epilog. Jan Bula [online]. [cit. 2022-03-28]. Dostupné z: <https://www.janbula.cz/zivotopis>.

STEHLÍK, Michal. *Babické vraždy 1951*, Praha: Academia, 2016. ISBN 978-80-200-2593-7.

JANOUSEK, Josef. *Mučednictví u služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly*. Olomouc, 2022. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Palackého v Olomouci, Cyrilometodějská teologická fakulta, Katedra církevních dějin a církevního práva.

Nedbat na lidské odsouzení

Zamyšlení

Když je vynesena soud nad člověkem s tím, že je označen za zločince, můžeme na něj pohlížet jako na provinilce nebo jako na nevinně odsouzeného. V daný moment může být pro přihlížejícího člověka velmi těžké rozlišit, která z těchto dvou variant nastala. V případě druhé možnosti se octne takový člověk v bouři. A to na rovině jeho prožívání, myšlenek a také duchovního boje. Zůstat přesvědčen o pravdě, kterou možná zná jen dotyčný člověk a Bůh, a přitom nezmalomyslnět, je velmi náročné. Ne však nemožné. Poprosili jsme o zamyšlení nad touto otázkou kněze Jiřího Janalíka, který nyní působí jako školní kaplan na Biskupském gymnáziu v Brně. Vystudoval elektrotechnickou fakultu Českého vysokého učení technického a pracoval jako programátor. Místo algoritmů v pro-

gramovacím jazyce však začal opravovat algoritmy lidského srdce, když se stal v roce 2016 knězem. Po pěti letech kněžství obhájil doktorát z teologie. Práce s mládeží a studenty jistě dává nahlédnout do mnoha situací, ve kterých se buduje charakter a osobnost člověka. A jedním z důležitých rysů zralého člověka je také schopnost ustát tlak spojený s opovržením a odsouzením.

Součástí vývoje osobnosti je také schopnost nesrovnávat se. Být sám sebou. Bez této vlastnosti je obtížné unést odsouzení ze strany druhých.
(Foto: Unsplash)

Od nejútlejšího věku člověk hledá poznání, kým skutečně je. Toto hledání je zpočátku víc nevědomé než vědomé. Na základě lásky a péče rodičů zjišťuje, že je milovaným a chtěným. Na základě hodnocení svých sourozenců zjišťuje, jaké jsou jeho silné a slabé stránky. Dalo by se říci, že hodnocení druhými je pro náš zdravý lidský vývoj naprosto nezbytné. Bohužel však toto hodnocení téměř nikdy není objektivní a někdy je dokonce úplně mylné. A tak se v dětech vytvářejí různé komplexy. Děti si vyžadují pozornost různými vylomeninami, zlobením nebo i skrze činy, které mohu později nabývat i kriminální povahy.

Může ovšem nastat i jiný problém: Dítě je vychováno dobře, přijalo za svou morálku svých rodičů a přesto, nebo právě proto je v dospělosti odsuzováno, nebo dokonce kriminalizováno. V době nedávno minulé – za komunistického režimu – se toto stávalo celkem běžně. Téměř každý člověk může z paměti vylovit některého z předků, který byl za svou poctivost a pravdivost perzekuován. Tato perzekuce může člověka posílit a upevnit v jeho stávajících postojích anebo také zviklat a přimět k nějakému nedobrému kompromisu. Aby k tomuto negativnímu scénáři nedošlo, je třeba své postoje promýšlet už při prvních náznacích odporu okolí. Abychom byli vždy připraveni obhájit se před každým, kdo se ptá po důvodech naší naděje (srov. 1Petr 3,15). Na prvním místě před vlastním svědomím.

Jenže co když – navzdory mému poctivému přístupu ke své obhajobě – se zdá, že Bůh sám k mé obhajobě mlčí a nechává nedobré a lživé soudce hodnotit nespravedlivě mé činy nebo dokonce celý můj život? Jak se ubránit pokušení uvěřit, že možná ti, co mě soudí, jsou spravedlivější a pravdivější než já? To není vůbec jednoduché. Stává se to, když člověk zůstává izolován od společnosti a jsou mu předhazovány jen a jen jeho chyby. Mnozí lidé pak podlehnou přesvědčení, že se v sobě asi mylí a že pravdu mají ti druzí. V této situaci může pomoci jen hluboká víra, že Bůh (i když ho právě nevnímám) má dost moci, aby pravdu vyjevil a mne osvobodil. Tato víra byla naprosto nezbytným štítem každého mučedníka. Tím dokázali odrazit každou jedovatou střelu Božích nepřátel a uchovat si v srdci pokoj, který je nezbytný k tomu, abychom viděli zřetelně a jasně Boží pravdu a nikdy se jí nepustili.

Jan Bula i Václav Drbola byli odsouzeni státním soudem. Tehdejší média je prezentovala jako nepřátele státu a vlastizrádce. Byli vylíčení v takových barvách, že i mnozí věřící zapochybovali o jejich nevinně. Tito Boží služebníci se spolehli na Boží moc, která vysvobozuje i z chapadel lži a křivých obvinění. Tato víra se nakonec stala základem jejich vítězství, díky kterému dnes obdivujeme jejich neoblomnost, stálost a vytrvalost. Právě proto jsou nám předkládáni jako hodni úcty, protože jejich pevná víra došla naplnění a díky nim obdivujeme Boží skutky, které se na nich naplnily.

R. D. Jiří Janalík

Maraton Jana Buly

Dne 25. února 2023 se uskutečnil další běh na památku kněze Jana Buly, který byl v padesátých letech, komunistickým režimem popraven. Běhá se na tradiční trati Moravské Budějovice – Lukov a zpět. Předškolní kategorie a žáci závodí na silnici před orlovnou. V letošním roce přijeli běžci z Rakouska, Slovenska a z České republiky. Přijel si k nám tradičně zaběhat také starosta Orla ČR Stanislav Juránek. Závodníci běželi na trase 50 m, 100 m, 200 m, 5275 m. Hlavní maratonskou trasu (42195 m) absolvovali tři domácí běžci. Běžel se zde také republikový závod Orla v maratonu. Přesto, že se běhalo se za silného větru

Maraton startoval v Moravských Budějovicích.
Účastnili se ho děti i dospělí.
(Foto: archiv – Orelská jednota MB)

a sněhových přeháněk, tak závod proběhl bez komplikací a maratonce se do Moravských Budějovic rádi vrací. Za to patří dík pořadatelům z Orla Moravské Budějovice, kteří vytváří rodinnou atmosféru a všem sponzorům za podporu.

*Jaroslav Scherrer
(redakčně zkráceno)*

Mateřská školka Jana Buly

Křesťanská mateřská škola Jabula zahájila svoji činnost oficiálně 1. 9. 2016. Čtyři roky před tímto datem působila v Orlovně Mor. Budějovice. Aktivita a kulturní program jednoty je úzce spojen s osobností kněze Jana Buly. On sám se věnoval dětem a mládeži v kraji, jako „orlík“ se účastnil s dětmi různých poutí a sportovních aktivit. Název MŠ Jabula v sobě nese právě jeho jméno Jan Bula, kněze a rodáka z Lukova, který byl nezákonně odsouzen a popraven komunisty v roce 1952 v Jihlavě v souvislosti s tzv. babickým případem.

Patrona školy můžete zhlédnout v hale MŠ a setkat se s ním pohledem při vstupu i každém odcházení z MŠ.

Děti putovaly do rodiště kněze Jana Buly.
(Foto: archiv – mateřská školka Jabula)

Stále si jej připomínáme ve spolupráci s Orlem MB pěší poutí dětí do Lukova v květnu, k připomínce jeho smrti. Letošní pout' se uskutečnila 20. května 2023.

Alena Žáková

Nová výstava o služebnících Božích

Václav Drbola a Jan Bula. Ryzí kněží a rudá diktatura v Československu.

V dubnu letošního roku jsme zahájili realizaci nové výstavy s názvem: „Václav Drbola a Jan Bula. Ryzí kněží a rudá diktatura v Československu.“ První umístění bylo v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří u Tišnova. Výstava byla zahájena a požehnána v neděli 16. dubna při mši svaté. Od té doby byla již ke shlédnutí také ve Slavkově u Brna, Lomnici, v Brně v kostele sv. Tomáše. Aktuálně je k vidění v kostele v Babicích u Moravských Budějovic. Výstava je složená s 9 kusů roll-upu šíře 120 cm a celkové výšky 200 cm. Je putovní, aby měla i širší veřejnost možnost seznámit se s životem a smrtí obou služebníků

Božích. Přeji všem, kteří výstavu shlédnou, aby to bylo pro ně duchovním povzbuzením a děkuji všem, kteří přispěli k její realizaci.

Chcete také vy, abyste měli tuto výstavu v kostele, škole, kulturním domě? Kontaktujte moderátora kanonizačního řízení (viz kontakt na webu kanonizace.biskupstvi.cz).

Jan Makyča,
moderátor
kanonizačních řízení

Výstava byla k vidění po celý červenec v kostele sv. Tomáše v Brně. Podrobnosti o tom, kde je možné výstavu aktuálně shlédnout, naleznete na webu kanonizace.biskupstvi.cz.

(Foto: archiv redakce)

Ohlédnutí za rokem 2022

Římská fáze kanonizačního procesu služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly postoupila dále. Během roku 2022 probíhala práce historické komise, která po prostudování kanonizačního spisu (*Positio*) vydala kladné stanovisko. Dikasterium pro blahořečení a svatořečení (dále jen dikasterium) souhlasilo s dalším projednáváním po doplnění některých informací z oblasti historického bádání. Dále byly zpracovány historické dodatky a předány znovu dikasteriu. V roce 2023 se bude celou kauzou zabývat teologická komise, odkud pak bude tato kauza předána shromáždění kardinálů a biskupů, kteří jsou členy dikasteria. V případě jejich příznivého vyjádření bude o kauze informován Svátý otec, který pak vynese definitivní úsudek.

V souvislosti s oběma služebníky Božími se uskutečnily v minulém roce následující akce.

- Pokračovalo vydávání bulletinu s názvem *Testimonium martyrii* (Svědectví mučednictví) – bulletin o tom, jak věřili Jan Bula a Václav Drbola. V roce 2022 vyšla dvě čísla.
- Orelská jednota v Moravských Budějovicích pořádala 26. února Maraton Jana Buly v kategoriích – běh dospělí a běh děti. Všichni účastníci závodu si odnesli pamětní medaile kněze Jana Buly. Závodu se zúčastnilo 188 osob.
- Dne 20. května se uskutečnilo přátelské setkání na biskupské kurii v Udine v Itálii, kterého se zúčastnili arcibiskup Andrea Bruno Mazzocato, jáhen a vedoucí diecézního oddělení Rodina a život Dr. Guglielmo Cocco, Mons. Karel Orlita, administrátor kanonizačního procesu a delegát brněnského biskupa, Tiziana Menotti, překladatelka a Jan Makyča. Během setkání byl dohodnut termín konference v Udine, která proběhla 11. června u příležitosti zahájení výstavy o kněžích Václavu Drbolovi a Janu Bulovi. Výstava byla v italském jazyce. Na začátku roku byla umístěna v Rieti–Vazia, dále putovala v udinské arcidiecézi do katedrály Zvěstování Panny Marie, do kostela sv. Petra a Pavla v Staranzano u Gorizie, na poutní místo Panny Marie v Castelmonte, do karmelitánského kláštera v Montegnacco di Cassacco a na poutní místo Panny Marie Prostřednice milostí.

- Římskokatolická farnost Lukov a Sdružení PAMĚŤ z. s. na připomínku 70 let od popravy Jana Buly (který se narodil v Lukově u Moravských Budějovic) uspořádali v Lukově 21. května besedu, promítání dokumentu a výstavu studentských prací. V kostele byla nejdříve sloužena mše svatá a následovalo položení květin u památníku. Během dne byli vzpomenu ti kněží Václav Drbola, Jan Bula a František Pařil, kteří se stali obětí komunistického režimu.
- Při příležitosti připomínky 70 let od justiční vraždy kněze Jana Buly byla v Rokytnici nad Rokytinou 21. května sloužena mše svatá na odpuštění hříchů, smíření křivd a za ochotu k odpuštění.

Na snímku současný rokytnický farář Jan Krbec
a pamětník události 50. let pan Jaroslav Václavek.
(Foto: archiv Městyse Rokytnice n. R.)

Následovalo odhalení nového pomníku kněze Jana Buly a přednáška historika Michala Stehlíka.

- Již 5. pouť do rodiště Václava Drboly proběhla ve dnech 4.–6. 8. 2022. Začínalo se v Lukově, trasa vedla přes obce Višňové a Vlasatice do Staroviček, kde byla sloužena mše svatá. Poutě pořádali farníci z Lukova u Mor. Budějovic.
- Dne 16. října proběhlo k výročí 110. narozenin služebníka Božího Václava Drboly žehnání nových zpovědnic. Stalo se tak v Bučovicích, v místě, kde dříve působil. Hlavním celebrantem mše svaté byl Mons. Jiří Mikulášek.

- Římskokatolická farnost Starovičky uspořádala na 110. výročí narození R. D. Václava Drboly vzpomínkové odpoledne. Součástí programu byla slavnostní mše svatá v kostele sv. Kateřiny, vzpomínkové setkání u busty R. D. Václava Drboly a přátelské posezení v kulturním domě s přednáškou Mgr. Jany Bártkové o Šebestiánu Kubínkovi – apoštolu dobrého tisku.
- U příležitosti Státního svátku Rakouské republiky (Nationalfeiertag) převzal 25. října předseda Sdružení PAMĚŤ Miroslav Kasáček z rukou velvyslankyně Rakouské republiky Bettiny Kirnbauer Zlatou medaili za zásluhy, udělenou spolkovým prezidentem Alexanderem Van der Bellenem. Pan Kasáček se významně podílel na diecézní části kanonizačního procesu Jana Buly a Václava Drboly. Jako badatel a spoluautor vydal několik knih o babickém případu a o obou kněžích. V současné době spolupracuje s redakcí při tvorbě bulletinu Testimonium martyrii svými připomínkami a konzultacemi k některým článkům.

Nejbližší významná výročí

Kulatá a polokulatá výročí, která si v souvislosti s Václavem Drboulou a Janem Bulou v blízké době připomeneme.

23. 5. 1953 byl v Praze popraven Stanislav Plichta. (70 let)

V roce 1933 se novým farářem v Lukově stal R. D. Cyril Bojanovský, pod jehož vlivem se Jan Bula rozhodl stát knězem. (90 let)

Uskutečněné a plánované akce

Následující akce se buď nedávno uskutečnily, anebo teprve proběhnou. Uvádíme je zde pro informovanost našich čtenářů.

6. 8. 2023: Pout' k počtě Václava Drboly

- Kde: Moravské Budějovice – Babice
- Co: K uctění památky kněze Václava Drboly se uskuteční pout' pěšky, během nebo na kole do Babic. Program začíná v 7.00 hod. Součástí programu je v cíli mše svatá.
- Pořádá: Orel, jednota Mor. Budějovice (www.orelmb.cz).

30. 7.–27. 8. 2023: Putovní výstava – Babice

- Kde: V kostele v Babicích u Moravských Budějovic
- Co: Výstavu o kněžích Janu Bulovi a Václavu Drbolovi lze zhlédnout v neděli od 15.00 do 16.30 hod. a vždy 30 minut po každé bohoslužbě.
- Více informací naleznete na webu farnostbabice.com.

10.–12. 8. 2023: Pouť při příležitosti 72. výročí popravy Václava Drboly

- Kde: Lukov – Višňové – Vlasatice – Starovičky
- Co: Při příležitosti výročí 72 let od popravy kněze Václava Drboly se uskuteční třídní pouť k jeho hrobu. Začátek je v Lukově. Vychází se v 6:00 hod. od kostela. Celková trasa je 90 km.
- Více informací u paní Marie Václavkové. Mob.: 724 448 251.

18. 8. 2023: Beseda v Dubňanech

- Kde: Dubňany v kostele a na faře
- Co: Celá akce je zahájena mší svatou v kostele v 17.45 hod. Následuje představení výstavy Mlynáři od Babic a studentské práce studentů Gymnázia Mor. Budějovice a Gymnázia Tišnov. Potom bude na faře promítání krátkých filmů o Janu Bulovi a Václavu Drbolovi a také dokumentu Vzpomínka na Františka Pařila, který zpracovali studenti z Gymnázia Tišnov.
- Pořádá: Sdružení PAMĚŤ z. s.

24. 11. 2023: Pietní akt – Mikulov

- Kde: Mikulov
- Co: Tradiční pietní akt se uskuteční u pomníku obětem železných opon. Spolu s pietním aktem se také uskuteční mezinárodní konference v Mikulově.
- Pořádá: Sdružení PAMĚŤ z.s.
- Více informací naleznete na webu www.sdruzeni-pamet.cz. Program bude zveřejněn na podzim.

Chcete pozvat veřejnost na nějakou akci, která se bude konat v souvislosti s Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám na e-mailovou adresu bulletintm@gmail.com.

Jan Bula

Narodil se 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic.

Po absolvování gymnázia nastoupil do brněnského alumnátu.

29. července 1945 jej olomoucký světící biskup Stanislav Zela vysvětil v brněnské katedrále na kněze. Jeho prvním a zároveň jediným působištěm se stala Rokytnice nad Rokytnou. V rámci tzv. babického případu byl v roce 1951 nezákonně odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán 20. května 1952 v Jihlavě. V roce 2004 byl zahájen beatifikační proces.

Václav Drbola

Narodil se 16. října 1912 ve Starovičkách. Po absolvování gymnázia v Hustopečích nastoupil do brněnského alumnátu. Dne 5. července 1938 jej biskup Josef Kupka vysvětil v Brně na kněze. Kněžskou službu vykonával ve Slavkově u Brna, v Čučicích, v Bučovicích a naposledy v Babicích u Lesonic. Dne 14. července 1951 byl nezákonně odsouzen k smrti ve spojitosti s tzv. babickým případem a 3. srpna 1951 byl v Jihlavě popraven.

V letech 1990–1997 byl rehabilitován a v roce 2011 byl zahájen beatifikační proces.

Bulletin „Testimonium martyrii“ (Svědectví mučednictví) je vydáván dvakrát ročně jako podpora veřejnosti pro seznámení se s kněžskými osobnostmi Václavem Drbolou a Janem Bulou. Posláním tohoto periodika je připravit čtenáře na kanonizaci obou mužů zejména poukázáním na jejich bohatství, které spočívalo v hodnotách, jež zastávali. Přitom jsou zohledňovány různé aspekty tehdejší doby a kultury. Bulletin také čerpá ze svědectví lidí, kteří měli s těmito kněžími přímou nebo nepřímou osobní zkušenost.

Modlitba za kanonizaci služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly

Ježíši, Dobrý pastýři, děkujeme ti za tvé služebníky Václava a Jana. Svědomitě vykonávali kněžskou službu, k níž jsi je povolal, hledali tvou vůli a nechali se jí vést. Pronásledováni, mučeni a odsouzeni k smrti zachovali věrnost tvé církvi a jejím pastýřům a vytrvali až do konce ve víře a naději ve tvé nekonečné milosrdenství.

Tebe, jenž nás učíš milovat nepřátele, prosíme: dej nám téhož Ducha, kterým jsi posiloval své služebníky Václava a Jana, abychom byli stále pevnější ve víře, vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce. Na přímluvu Panny Marie, Královny mučedníků, nám uděl milost brzkého blahořečení služebníků Božích Václava a Jana, abychom mohli mít skrze jejich přímluvu účast na tvých zaslíbeních. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Sláva Otci.

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j. Ep/1118/11 ze dne 24. 11. 2011 (pro soukromou pobožnost).

Případná vyslyšení zašlete prosím přes formulář na našem webu kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Obsah

Odložit masky života	1
Až vás vydají soudu	2
Rozhovor s promotorem víry Mons. Carmelem Pellegrinem – 2. díl	3
Christologická hodnota mučednictví	6
Co byla proticírkevní propaganda?	8
Touha po dítěti a pomoc z nebe – svědectví	11
Václav Drbola – Jen Bůh má právo vynést definitivní rozsudek .	13
Jan Bula – Být pravdivý především před Bohem	17
Nedbat na lidské odsouzení – zamyšlení	22
Maraton Jana Buly	24
Mateřská školka Jana Buly	25
Nová výstava o služebnících Božích	26
Ohlédnutí za rokem 2022	27
Nejbližší významná výročí	29
Uskutečněné a plánované akce	29

Objednávky

Bulletin je neprodejný. V požadovaném počtu výtisků jej lze objednat vyplněním objednávkového formuláře na webových stránkách www.kanonizace.biskupstvi.cz, kde je také možné všechna čísla bulletinu stáhnout ve formátu PDF.

Náklady na vydání jednoho čísla časopisu činí 50 Kč. Prosíme o příspěvek na vydávání bulletinu v souvislosti s kanonizačním řízením. Číslo účtu kanonizačního řízení: 7476052/0800, var. symbol 200.

Napište nám

Máte-li jakékoliv podněty k obsahu nebo formě bulletinu, kontaktujte nás e-mailem na bulletintm@gmail.com.

Vydavatel

Akademie kanonického práva

Petrov 272/5, 602 00 Brno

IČO: 73635693

<https://www.akademiekp.cz>

„Testimonium martyrii – Bulletin o tom, jak věřili Jan Bula
a Václav Drbola“ vychází 2x ročně.

Toto číslo (ročník IV, č. 9) bylo vydáno v Brně dne 11. 10. 2023

ISSN 2694-9385, ev. č. MK ČR E 23925